

وهابیت با استفاده از حربه تکفیر به پیروان خود مجوز کشتاری گناهان را می‌دهد

می‌یافت، توانست از شدت تهاجم وهابیان به اهالی مناطق داخلی عربستان، اندکی بکاهد. با این حال وهابیان، مناطق داخلی عربستان را، که عموماً محل سکونت اهل سنت بود، دائماً مورد حمله قرار می‌دادند و سیاست قتل و غارت خود را دنبال می‌کردند. تعداد زیادی حملات به تدریج توانایی حکام محلی را برای مهار وهابی‌ها کاهش داد. به همین دلیل در جمادی الاول سال ۱۲۱۳ ه.ق، شریف مکه پیمان صلحی با عبدالعزیز بن محمد منعقد کرد که در سال ۱۲۱۵ ه.ق، توسط پسرش، سعود بن عبدالعزیز، تجدید شد. اما این پیمان صلح نتوانست عطش قدرت و غارت را در آل سعود و وهابیان کاهش دهد. با نقض آشکار پیمان صلح از سوی وهابیان در محرم سال ۱۲۱۷ ه.ق، سعود بن عبدالعزیز نیروهای خود را به سمت طائف حرکت داد. آن هادر ذی القعدة سال ۱۲۱۷ ه.ق، شهر طائف را به محاصره خود در آوردند و توانستند با فریب مدافعان شهر و وعده امان به مردم بی‌خبر طائف، وارد شهر شوند.

شبه جزیره عربستان، یکی از صفحات سیاه تاریخ این فرقه است که امروزه، به دلیل سیاست‌های منطقه‌ای سعودی‌ها، کمتر به آن پرداخته می‌شود؛ اما واقعیت آن است که حمله وهابیت به پیروان مذاهب اربعه اهل سنت با وحشی‌گری تمام و برای چندین سال ادامه یافت و اهل سنت بیش از شیعیان، طعم تلخ قتل و غارت وهابیان را چشیده‌اند.

جنایت هولناک در طائف

با آغاز توسعه طلبی سعودی‌ها و انتشار دیدگاه‌های وهابیت، که مجوزی برای قتل و غارت رسمی قبایل بود، ناآرامی در شبه جزیره عربستان به اوج خود رسید. برخی حکام محلی مانند شریف مکه، که دست نشانده و مورد حمایت عثمانی‌ها بودند، تلاش کردند غارتگری و هرج و مرج را مهار کنند. شریف مکه از سال ۱۲۰۵ تا ۱۲۲۰ هجری قمری، بیش از پنجاه بار با وهابیان جنگید. این جنگ‌ها که گاه با پیروزی وهابیان نیز پایان

ذی القعدة سال ۱۲۱۶ ه.ق دانسته‌اند، اما برخی از مورخان اعتقاد دارند که وهابیان روز ۱۸ ذی الحجه، مصادف با عید سعید غدیر و در حالی که بیشتر مردم شهر برای زیارت، به نجف مشرف شده بودند، هجوم خود را به کربلا آغاز کردند. آن‌ها با تخریب قسمتی از باروی شهر وارد آن شدند و هر کسی را که در مسیرشان قرار داشت، کشتند. عثمان بن عبدال... مورخ معروف وهابی، تعداد شهدای این فاجعه را دو هزار نفر ذکر کرده است؛ اما منابع تاریخی شیعه این آمار را حدود پنج هزار نفر می‌دانند. وهابیان که می‌دانستند فرصت چندانی برای غارت ندارند به سرعت کار را آغاز کردند.

نذور موجود در حرم مطهر امام حسین (ع) و نفایسی که به تدریج در حرم گردآوری شده بود، به یغما برده شد. وهابیان همچنین قسمتی از گنبد حرم مطهر امام حسین (ع) را تخریب و حوالی ظهر، شهر را به مقصد نجد ترک کردند. این کشتار وحشیانه سرآغاز تعرض مکرر آن‌ها به مناطق شیعه نشین عراق بود. با این حال به دلیل هوشیاری مردم، وهابیان دیگر نتوانستند غارت به شکل نخستین را تکرار کنند. سعود بن عبدالعزیز طی کمتر از ده سال، دست کم سه بار حملات خود به کربلا و نجف را تکرار کرد؛ اما هر بار شکست خورد و به صحرای عربستان گریخت. وی در جمادی الآخر سال ۱۲۲۲ ه.ق، با بیست هزار نفر به سمت نجف حرکت کرد، اما مقاومت جانانه مسلمانان، طرح او را برای غارت مجدد منطقه با شکست روبه رو کرد. سعود نتوانست در سال ۱۲۲۵ ه.ق، برای مدتی کربلا را محاصره کند، اما باز هم شکست خورد و در بازگشت تعدادی از ائران حسینی را که از زیارت نیمه شعبان باز می‌گشتند، به شهادت رساند.

قتل و غارت؛ شیوه تعامل وهابیت با اهل سنت

با وجود حملات مکرر به شیعیان، به علت قرار داشتن مناطق استقرار آن هادر حوزه اقتدار حاکمان عثمانی و نزدیکی آن‌ها به مرزهای ایران، وهابیان نتوانستند غارت خود را با تصرف و استیلا بر مردم بی‌گناه تمام کنند؛ اما اهالی مناطق داخلی عربستان، که عموماً از اهل سنت بودند، از چنین امتیازی برخوردار نبودند. هجوم وحشیانه وهابیان به اهل سنت، در

